

азъ мисла да са ожена и да захвана и друга тѣрговия; а ти ще да останешъ господаринъ въ кѣрчмата. Азъ нѣмамъ по-вѣренъ човѣкъ отъ тебе.“ — „Не бери грижа за моята служба; азъ отъ тебе по-добре ще варда твоего имане; ти и самъ вече видишъ, че азъ работа не като слуга, а като ортакъ. Когато дойде гергйов-день, то ми дай колкото искашъ; а ако не бѣда вѣренъ, то ми не давай нищо.“ И така, моятъ господаринъ ми даде пълна свобода да управлявамъ кѣрчмата. По гергйов-день направихме смѣтка и увѣрихме са, че сме спечѣлили 120 жълтици. Тоя добаръ човѣкъ ми даде 30 жълтици, т. е. $\frac{1}{4}$ часть отъ доходътъ и помоли ма да остана при него и да дѣлиме сичко наполовина; но азъ са не смѣгласихъ, защото ми са не искаше да подавамъ ѣдене и пиене на всевъзможни пиеници, които ми са лигавѣха съ своето. . . . Бѣхъ са запозналъ съ едни бѣлгаре градинаре и пазарихъ са при тѣхъ, — да имъ са не мѣшамъ ни въ кярѣтъ, ни въ зарарѣтъ, — за 30 жълтици презъ лѣтото. Моятъ нови господаринъ бѣше изъ Дѣсковецъ; името му бѣше Нико Статеновъ. Проживѣхъ при него цѣло лѣто. Презъ есенъта, въ 1865. г., господаринътъ на една изъ бахчите желаше да си иде въ Тѣрново; но нѣмаше такавъ единъ човѣкъ, когото да остави на своето мѣсто. По-вѣрните му момчета трѣбаше да идатъ съ него, защото ни единъ изъ тѣхъ не бѣше си ходилъ четири години. Пристанахъ. Господаринътъ ми остави да продавамъ лукъ и да обдѣржавамъ момците му до пролѣтъта. Единственната награда, която азъ пожелахъ да добия отъ господаринътъ си, бѣше да ми донесе извѣстия изъ отечеството ми.